

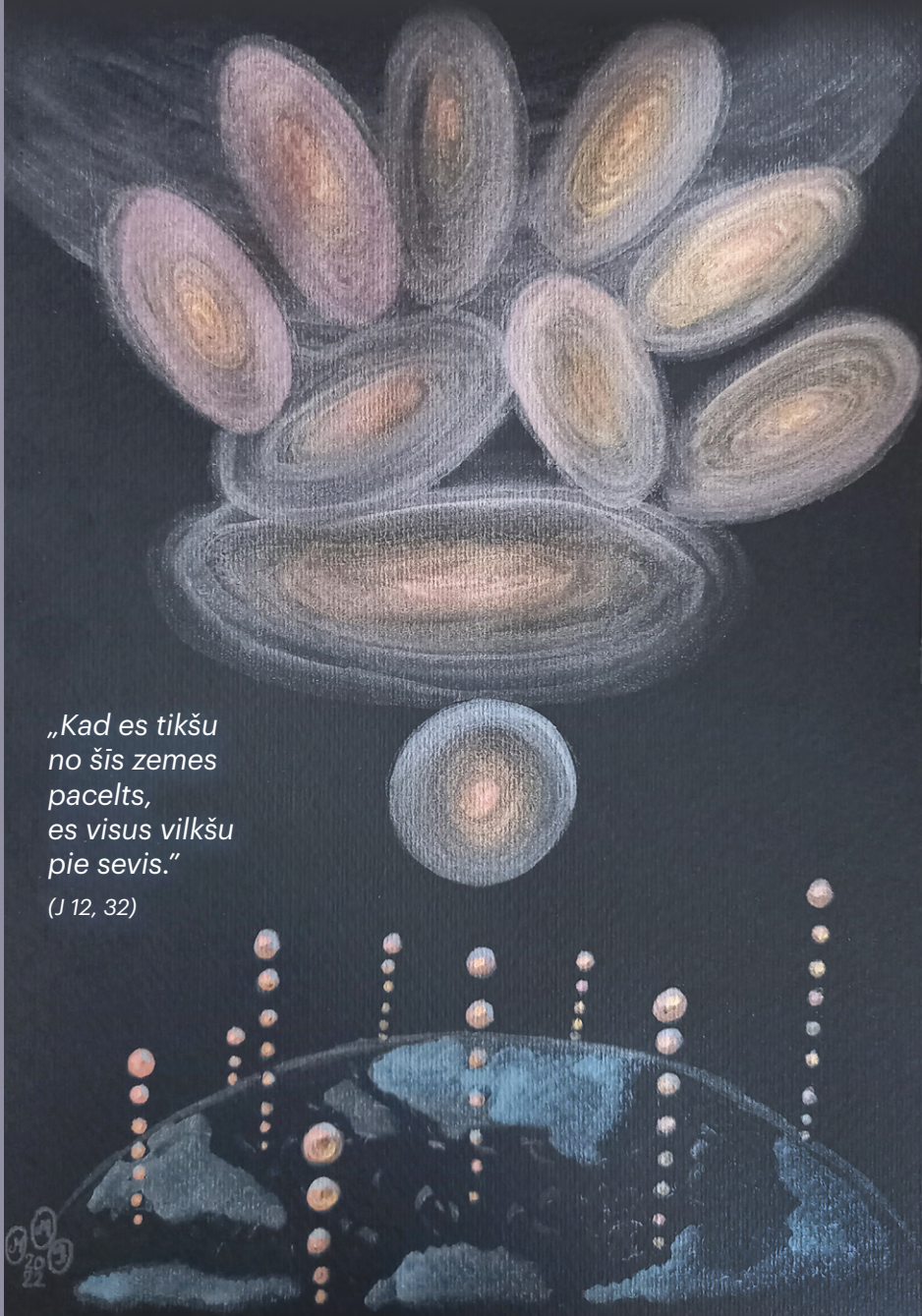
Madonas dekanāta – Alūksnes, Cesvaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2022
NOVEMBRIS

Kāpt kalnā

*„Kad es tikšu
no šīs zemes
pacelts,
es visus vilkšu
pie sevis.”*

(J 12, 32)

MAZĀS TERĒZES MAZĀIS CEĻŠ

„Šīni pasaulē ir ļoti retas tādas dvēseles, kas nemēritu Dieva varenību ar savu īso prātiņu.” (Terēze no Bērna Jēzus „Kādās dvēseles stāsts”)

Mazais ceļš noteikti nav vieglākais, bet tas ir rezervēts mazām dvēselēm. Tas noteikti ir taisnākais un tiešākais ceļš uz svētumu. Tas ir arī šaurais ceļš, par kuru runā Jēzus, sakot: “Maz ir to, kas to atrod un pa to iet.” Mazais ceļš ir dvēseles atvēršanās Dieva iniciatīvai, pilnvērtīga atbilde uz Dieva iedvesmām un aicinājumiem. Lai tas notiktu, dvēselei, tāpat kā tas ir Vissvētākajai Jaunavai Marijai, jābūt mazai. Jaunava Marija tūlīt spēja atbildēt eņģelim pozitīvi, jo ir garā nabadzīga dvēsele, viņas pašas vārdiem sakot, – zemīga, nevis tikai pazemīga kalpone.

Ticīgie visbiežāk nespēj uzreiz atbildēt Dieva aicinājumiem, uzskatot, ka viņiem nav laika. Interesanti, kas mums dod laiku un kāpēc domājam, ka tas mums pieder? Īpaša vieta Terēzes (attēlā) garīgajā dzīvē ir Vissvētākajai Jaunavai Marijai. Jaunava Marija visu saņem no Dieva, Marijai viss ir žēlastība. Marijā daudzi svētie ir saskatījuši nabadzīgā Jahves cilvēka paraugu, kas pazemīgi gaida Pestītāja ierašanos, Mesijas atnākšanu. Nepelnītās žēlastības dēļ, ko Marija saņem, viņa kļūst jaunā paradīze, apsolītā zeme, jaunā radība, zeme, kurā piedzimst Pestītājs.

Terēze mil Jaunavu Mariju, un Terēze caur Mariju saprot Dieva nepelnītās žēlastības noslēpumu. Terēze caur Marijas smaidu saņem Ziemassvētku žēlastību,

Marija vada viņas roku rakstot. Vissvētākā Jaunava Marija nerunā teoloģiju, bet praviēti. Viņa neskaidro Bezvainīgo Ieņemšanu. Viņa ar bērniem Fatimā runā kontemplatīvajā mīlestības valodā. Vissvētākā Jaunava Marija pie Krusta ņem savās rokās Jēzus miesu, viņa nerunā pie Krusta

teoloģiju un līdzās stāvošajiem neskaidro tā teoloģisko nozīmi. Tā būtu zaimošana tās realitātes priekšā, kas reāli notiek un ko viņa kontemplē. Terēze saka, ka viņa iet pavisam jaunu, mazu, taisnu un tiešu svētuma ceļu, un mēs zinām, ka viņa tam atrod apliecinājumu Vecajā Derībā, īpaši pravieša Isaja grāmatā. Celine atnes Terēzei Vecās Derības kopijas, kas tajā laikā māsām nav pieejamas, lai nekārdinātu viņu fantāziju. „Ja

kāds ir pavisam mazs, lai nāk pie manis. Es nesīšu uz rokām, turēšu uz saviem ceļiem kā māte.” Pravieša Isaja teiktajā viņa atrod pravietisko dimensiju un Sakām-vārdu grāmatā – mācītāja dimensiju. Interesanti, kāpēc Baznīcā tiek īpaši godāti doktori, bet ne pravieši. Garīgajā seminārā ir daudz teoloģijas doktoru, bet vai esam kādreiz pravietī uzaicinājuši vadīt kādu lekciju? Terēze saka: „Neskatoties uz manu mazumu, es vēlos apgaismot dvēseles kā pravieši un doktori.” (Manuskripts B) Terēze vispirms vēlas būt praviēti un tikai tad – doktore.

(Turpinājums nākamajā numurā)

Priesteris Māris Ozoliņš

Referāts nolasīts Garīgajā seminārā
3.10. 2022.

VISI DIEVA SVĒTIE, LŪDZIET PAR MUMS!

Pirmajā novembrī Baznīca svin Visu svēto dienu, bet otrajā novembrī – visu mirušo piemiņas dienu, tādēļ īpaši šajā laikā varam pārdomāt, kas ir dzīvība un kas ir nāve, un kādēļ mēs varam lūgt svēto aizbildniecību.

Vai viņi ir dzīvi?

Pirmkārt, jāatceras Jēzus vārdi: „Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo Viņa priekšā visi ir dzīvi.” (Lk 20,38) Tādēļ varam pajauties, ka tie, kuri pārkāpuši nāves sliekšni, t.i., no mūsu pasaulīgā skatpunkta ir miruši jeb devušies mūžībā, Dieva priekšā ir dzīvas dvēseles. Jēzus nāvi dēvēja par aizmigšanu, no kuras iespējams pamosties. Jēzus arī parādīja, ka mirušie pravieši ir dzīvi: „Un redzi, tiem parādījās Mozus un Elija un runāja ar Viņu.” (Mt 17,3) Turklāt vairāki mirušo pamodināšanas gadījumi liecina, ka Dievs spēj mirušos augšāmcelt jeb atmodināt no nāves pat fiziskajā pasaulē. Tas norāda uz to, ka nāve nav beigas, bet ir tikai tāds kā pārejas posms. Turklāt šie Mūžībā aizgājušie nav devušies prom kaut kur kosmosā, bet, kā norāda Vēstules ebrejiem autors, ir ap mums kā „liels pulks liecinieku”.

No Jāņa Atklāsmes grāmatas saprotams, ka Debesis nonāk tikai svētie. Tie, kas ir debesis, noteikti ir taisnīgi, jo nekas nešķīsts nevar iekļūt debesis (sal. Atkl 21,27). Viņi, Atklāsmes grāmatas autora vārdiem, ir „nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs”, un viņu lūgšanas paceļas kā Dieva priekšā Debesu liturģija: „Tad nāca cits eņģelis un nostājās pie altāra, turēdams zelta kvēpināmo trauku; viņam tika dots daudz kvēpināmā, lai pietiktu visu svēto lūgšanām uz zelta altāra goda krēsla priekšā. Un kvēpināmā dūmi ar visu svēto lūgšanām uzkāpa no eņģeļa rokām Dieva priekšā.” (Atkl 8;3,4)

Aizlūgumi un aizbildniecība

Apustulis Jēkabs savā vēstulē aicina cil-

vēkus aizlūgt vienam par otru un norāda uz taisnīga cilvēka lūgšanas spēku (sk. Jk 5,16). Līdzībā ar bagātnieku un Lācaru, ko stāsta pats Jēzus, mirušais bagātnieks lūdz Lācaram palīdzību un lūdz palīdzēt tiem, kas ir virs zemes.

Svēto relikvijas ir tradicionāls līdzeklis, kas palīdz piesaukt svētā aizbildniecību. Apustuļu darbu 19. nodaļas 11,12. pantā aprakstīts, kā ar Pāvila drēbju palīdzību tiek dziedināti cilvēki: „Dievs darija neparastus brīnumus ar Pāvila rokām, tā ka pat sviedru autus un priekšautus no viņa miesas uzlika neveseliem, un slimība tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja.”

Kā teikts, Dievs brīnumus dara arī ar svēto aizbildniecību, tomēr paliek jautājums – kādēļ vajadzīga svēto aizbildniecība? Aizbildniecība ir veids, kā Dievs darina un nostiprina saikni starp Dieva tautu pasaulē un svētajiem Debesīs.

Svēto piemiņa

Katoliskās Baznīcas Katehisms definē svēto piemiņas nozīmi. Kad Baznīca gada ciklā svin mocekļu un citu svēto piemiņu, tā „sludina Lieldienu noslēpumu” tajos viriešos un sievietēs, kas „ar Kristu cietuši un ar Viņu tikuši pagodināti, un Baznīca viņus iesaka ticīgajiem kā piemēru, kas visus caur Kristu aicina pie Tēva, un ar viņu nopelniem Baznīca iemanto Dieva svētību”. (Kbk 1173)

Svēto piemērs mudina mūs pašus tiekties uz svētumu, izkopt tikumus un milēt Dievu. Svētie ir kā Dieva mākslas darbi, ko Viņš ir veidojis no tiem cilvēkiem, kuri ir ļāvušies Dieva žēlastībai un sadarbojušies ar to. Tāpat Dievs var veidot ikvienu no mums, radot tādus pašus un vēl skaistākus šedevrus. Tādēļ mēs būtībā godinām pašu Dievu kā mākslinieku. Tādējādi mūsu ticības dzīve kļūst bagātāka. Visi Dieva svētie, lūdziet par mums!

Aivars Zariņš

ATKLĀTNE NO KARMELA DIEVA VĀRDS KĀ LĪGAVA

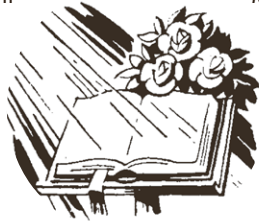
Pamudinājumu šai tēmai atradu, klausoties Karmela konferences par savu aizbildni, svēto Pāvilu. Domu par Vārdu kā līgavu izteica *Danuta Piekarz*: – Dieva Vārds ir līdzīgs austrumu līgavai – kamēr nav skaidrs, ka līgavainis viņu patiesi mīl un viņam ir nopietni nolūki saistīt ar meiteni savu dzīvi, dot savu sirdi, tikmēr viņai ir aizsegta seja, tā ir ka paslēpta un nepieejama.

Šķiet, šis paskaidrojums varētu būt lietderīgs tiem, kas aizbildinās, sakot: „Man Dieva Vārds „nugaršo”, es to nesaprotu. Sevišķi Veco Derību. Arī tāpēc ne pārāk gribu klausīties konferences, lasīt vai meklēt ko citu šai kontekstā.”

Līdzība par Dieva Vārdu kā līgavu var izraisīt nopietnu jautājumu cilvēka sirdsapziņas izmeklēšanai. Tas var notikt trīs līmeņos. Pirmais saistās ar to, ka esmu radīts kā brīva persona, un pat Dievs, mans Tēvs, „neatrauj” manas sirds durvis. Viņš pacietīgi gaida. Otrs skar faktu, ka ticībā ir jāaug, tāpēc dažas lietas nevar sirdi ienākt uzreiz vai nevar pašas par sevi būt „automātiskas”. Trešo līmeni var sadzirdēt sakāmvārdā: „Apetīte aug ēdot!” Tātad – jo vairāk cilvēks meklēs, pielietos labo barību ticībā un tajā augs, jo vairāk viņam vajadzēs patiesas, tīras garīgās barības.

Pirmajā līmenī varam nostāties Dieva Vārda priekšā, jautājot par patieso gribu. Jautājums ir nozīmīgs, jo tas, ko saka Dievs, var mani gan iepriecināt un stiprināt – un tad sirds degs līdzīgi mācekļiem, kas runāja ar Jēzu pa ceļam (sal. Lk 24, 13-35) –, gan var skumdināt, norādot uz to, kāds būtībā ir Dievs, ko Viņš no manis

gaida, bet kā es patiesībā dzīvoju. Tādējādi Svētie Raksti un Dieva Gars grib mani vest uz atgriešanos, kas parasti nav tik viegla. Mēs drīzāk gribētu būt iepriecināti, nevis skumdināti. Kodolīgi par to rakstīja sv. Pāvils korintiešu ticīgajiem: „*Tad tagad es priecājos ne tāpēc, ka jūs bijāt noskumuši, bet tāpēc, ka noskumāt,*

lai gandarītu; jo jūs noskumāt pēc Dieva prāta, lai jūs mūsu dēļ nekādā ziņā neciestu zaudējumu. Jo Dievam patīkamas skumjas rada noteiktu gandarījumu pestīšanai, bet pasaulīgās skumjas nes nāvi.” (sal. 2 Kor 7, 9-10) Sprotam, ka viena lieta ir, piemēram, sameklēt kādu skaistu psalmu, kas apdzied Dieva varenību un uzvaru (Ps 110, Ps 136); cita lieta – „paskatīties acīs” Dieva kalpam Jēzum, kas nežēlīgi cieš (22. psalms, Isaia grāmata, sevišķi tā sauktā Kunga kalpa ceturtdziesma); un vēl cita lieta ir salīdzināt savu dzīvi un tās augļus ar tikumu un grēku sarakstu (sal.: Gal 5,22-26; Jk 3, 14-18) vai jautāt, cik lielā mērā panti no slavenās himnas par mīlestību (1 Kor 13) atmirdz mani pašā. Tas var saskumdināt, jo tomēr vēl nedzīvoju tik patiesi, dziļi un skaisti, man ir pēc kā tiekties.

Otrais līmenis skar patiesību par izaugsmi ticībā. Pats Jēzus sarunā ar Nikodēmu norādīja uz paralēli starp fizisko un garīgo dzīvi (sal. J 3, 1-12). Neviens nepiedzimst no mātes miesas kā pieaugušais, un neviens ticībā nav „gatavs” uzreiz pēc piedzimšanas kristībā. Sv. Pāvils diezgan skaidri to saka: „*Jo nepilnīga ir mūsu atziņa un mūsu pravietojums nepilnīgs; bet kad iestāsies pilnība, tad izbeigsies tas, kas bija nepilnīgs. Kad es biju bērns, es runāju kā bērns, domāju kā bērns, spriedu*

kā bērns; bet kad es kļuva vīrs, tad atmetu to, kas bērnišķīgs. Tagad mēs redzam mīklaini kā atspulgā, bet tad – vaigu vaigā; tagad es atzīstu nepilnīgi, bet tad es atzīšu tā, kā arī es esmu atzīts.” (1 Kor 13, 9-12)

Jā, dvēsele ir līdzīga bērnam. Ja tā ir „maza”, tai daudz ēst negribas un pietiek ar pienu. Ja aug – tā grib vairāk! Turklāt dvēsele saprot, ka, atbilstoši dzīves izaicinājumiem, tai vajadzīgi dažādi „ēdieni” ar dažādām garīgām sastāvdaļām. Ja Dievs ir Dievs un mēs esam (tikai) Viņa radība, kaut arī garīga būtne, nav tāda garīga līmeņa, par kuru vīrs šīs zemes varētu teikt: tas jau ir garīguma kalngals, ticības visaugstākais iespējamais līmenis! Izaugsme ticībā ietekmē arī atvērtību Dieva atklāsmei.

Trešajā līmenī runa ir par apetīti. Ja ticībā savai dvēselei piedāvājam dažādus kumosus, tai var iegaršoties, un tā meklēs vairāk un meklēs labāku barību. Šis punkts mani sūta pie pieredzes draudzē, kad apmeklēju ticīgo mājas. Tur sastapos ar smalku kārdināšanu, kas skar ticīgos: „*Daudz zinu (par Jēzu), piedalos lielāko svētku un svētdienu Euharistijā, esmu gājis svētoceļojumā, šad tad brīvprātīgi palīdzu cilvēkiem. Šķiet, ka ticībā jau esmu ticis diezgan tālu. Ko vēl vairāk?*” Uzreiz neatbildot uz šo retorisko jautājumu, vispirms gribētu norādīt uz cilvēkiem, kas meklē dažādu garīgo ēdienu realitāti. Kuri, kaut nokristīti bērnībā, kaut vairākus gadus centušies apzināti dzīvot ticībā un daži no viņiem ir pat konsekreto vai garīdznieku kārtā, tiem joprojām „garšo” meklēt vairāk. Ja runā šī raksta galvenās tēmas kontekstā – tie labprāt klausīsies kādas konferences, kas nes jaunu skatīšanu uz dzīvi un ticību; tiem patīk „parakņāties” Bībeles komentāros vai vārdnīcās, kurās ir tik daudz skaista un dziļa par Jēzu, Jaunavu Mariju, Baznīcu, sakramentiem vai vispār dzīves vērtībām; meklēs kopienas, kas palīdz sadzirdēt vairāk utt.

Arī Latvijā ir diezgan daudz šādu iespēju. Ir Bībeles divi tulkojumi, tos var klausīties arī mp3 formātā, ir „Radio Marija” ar dažādām tiešraidēm, visiem pieejamu arhīvu, kurā ir konferences par dažādām tēmām; ir e-grāmatas, ko piedāvā izdevniecība „Mieram tuvu”. Izmantojot atbilstošu lietotni telefonā, tās var lasīt vai klausīties un tamlīdzīgi. Tādējādi ar garīgo barību var sastapties, ne tikai esot baznīcā, bet arī mežā vai dārzā, pastaigā, ceļojumā vai darba laikā (ja prāts ir brīvs).

Noslēgumā aicinu sevi un katru no jums mēģināt pozitīvi atbildēt uz visiem trim minētajiem punktiem, akcentējot pirmo: vai man ir nopietns nolūks attiecībā uz Dieva Vārdu; uz to, ko Viņš savā mīlestībā grib man teikt. Tad būs vieglāk atrast vēlmi pieaugt. Turklāt ņemsim vērā Bībeles liecību, ka tie, kas attālinājas no Dieva Vārda, vienmēr saskuma, bija salauzti, baiļu nobloķēti (piemēram, Herods – Mt 2; bagātais jauneklis – Mt 19; mācekļi, kamēr gāja prom – Lk 24, 1-17, Pēteris – Lk 22, 55-62; Jūdas ar visnožēlojamāko nobeigumu – Mt 27, 3-5). Savukārt katrs, kas patiesi tuvojas Dieva Vārdam, saņēma sirds prieku (piemēri: Zahejs – Lk 19; Samariete – J 4; Jairs un slimā sieviete – Lk 8; Marija Magdalēna – J 20).

Priesteris Pāvils Kamola

Pāvils Kamola

KOKI KĀZU DIENĀ

Daži mana dārza koki lepojās ar balto ziedu daudzumu. – Skatieties, – runāja. – Esam kā līgavas: skaistas un pievilcīgas. Gaidām kāzas.

Pēkšņi vienā naktī atnāca Līgavainis, bet nejautāja par dzīves baltajām kleitām. Prasīja darba un ciešanu sulīgos augļus. Tikai nesmukie – kā Krusts – koki iegāja kāzās.

IEDEGT TICĪBU OTRA DZĪVĒ

Kopš 2016. gada **Gunta Strode** ir pieredzīga Bezvainīgās Visvētākās Jaunavas Marijas Māsām kalponēm. Gunta nāk no Madonas Romas Katoļu draudzes, tāpēc labprāt atsaucās lūgumam padalīties ar piedzīvoto savā aicinājumā un profesionālā aicinājuma ceļā.

– Māsu apustu-lāta pamatforma, pirmkārt, ir lūgšana. Ik dienas piedalā-mies Svētajā Misē, stundu liturģijā, nesam Dieva priekšā visdažādākās cilvēku vajadzības. Īpaši aizlūdzam par tiem, ar kuriem tiekamies ikdienā, un kuri lūdz mūsu palīdzību, – savu kalpojumu raksturo Gunta Strode.

– Māsas kalpones strādā dažādās profesijās, caur to cenšamies būt par evaņģelizācijas ieraugu pasaulē. Lai apkārtnei pārveidotu no iekšienes, vispirms gan jāsāk ar sevi. Manuprāt, tas ir katra kristieša ceļš pasaulē.

Savulaik Bērzaunes pagastā strādāji par Sauleskalna tautas nama vadītāju.

Mans profesionālais ceļš no kultūras nama vadītājas pienākumiem šobrīd ir krasi mainījies. Nu jau nepilnus trīs gadus strādāju par kapelāni Rīgas Austrumu Klīniskās Universitātes (RAKUS) slimnīcas stacionāros „Gaiļezers” un „Biķernieki”. Ilgas būt par kapelāni parādījās studiju laikā Latvijas Kristīgajā akadēmijā, kur apguvu karitatīvā sociālā darba programmu. Tur bija interesantas lekcijas par paliatīvo aprūpi, un tās vadīja lektore, izcila personība un supervizore Dace Dolace.

Lekcijās iegūtais pavēra pavisam citu skatījumu uz cilvēka dzīvi kopumā, un šis zināšanas radija lielu atvieglojuma un brīvības izjūtu, ka arī par tik nopietnām un skumjām tēmām kā nāve un sēras drīkst un vajag runāt.

Gunta Strode (vidū) kopā ar Inesi Lūsi un māsu Zani, kura kapelāniem vada supervīzijas.

Ar tuvinieku aiziešanas pieredzi saskaras ikkatrs. Svarīgi, kā to pieņemam un izdzīvojam.

Jau kopš bērnības, kad mūžībā devās mana vecmāmiņa, arī es bieži domāju par to, kur cilvēks paliek pēc nāves. Aizdomājos, ka es ļoti gribētu, lai mani atceras, un pat prātoju par savām bērēm, kā tās varētu izskatīties. Tad no-

spriedu, ka esmu nedaudz traka un tā ir kaut kāda mana dīvainība. Lekcijas augstskolā tomēr atklāja, ka tas ir pat normāli domāt par aiziešanu, un tas deva iespēju runāt par to, no kā patiesībā baidījos.

Kā izlēmi kļūt par kapelāni?

Kapelāna darbs atnāca pavisam neparastā vietā un laikā – bērēs. Dodoties uz kādas jaunas sievietes bērni Svēto Misi, ceļā satiku savu tagadējo priekšnieci – kapelāni Inesi Lūsi. Zinot, ka esmu atgriezies no formācijas Polijā, viņa piedāvāja iespēju pamēģināt kalpojumu slimnīcā kā kapelānei.

Nu jau pagājuši nepilni trīs gadi, kopš strādāju RAKUS stacionāra „Biķernieki” paliatīvajā nodaļā un jāatzīst, ka caur šo kalpojumu garīgās dzīves jomā esmu ļoti

augusi. Emocionāli šis darbs nav viegls, bet ticība Dieva žēlsirdībai un Viņa klātbūtnei sastapto cilvēku dzīvēs un manējā dod spēku un cerību iet un kalpot.

Kādi ir tavi pienākumi stacionārā?

Satiekoties ar pacientu, sākumā galvenais uzdevums ir noskaidrot un izprast cilvēka vajadzības, cerības un resursus. Viņa atbildes dod priekšstatu par to, kā persona saprot Dievu, kādā veidā Dievs atklājas viņa dzīvē, kā tas ietekmē personīgo dzīvi. Kapelāns var palīdzēt ciešanu pārņemtajai personai saskatīt jaunu iespēju, meklēt jēgu sāpēs un ciešanās. Dvēseļu aprūpē kapelāna un pacienta attiecības, ja tajās ienes pazemību, apziņu par Dieva mīlošo klātesamību un katras dzīves svētumu un noslēpumu, var kļūt par dziedinošām. Cilvēks bieži ir pakļauts vilšanās brīžiem un kritieniem. Tas izpaužas kā cerības zudums, bailes, raugoties uz nākotni, brīvības zudums, atkarība vai patvaļa, mīlestības zudums, komunikācijas traucējumi, nodevība, jēgas zudums, bezpalīdzība. Krišana notiek brīžos, kad cilvēkam līdzās nav neviena aizstāvja, mīrinātāja vai padomdevēja, tādēļ īpaši svarīga ir tuvinieku vai kapelāna loma. Tad uzdevums ir palīdzēt cilvēkam atklāt kādu noslēptu jēgu, atrast orientierus iek-

šējai brīvībai un palīdzēt piedzimt morāli un garīgi no jauna.

Kalpojumā esmu novērojusi, ka pacienti bieži baidās kļūt par apgrūtinājumu tuviniekiem, nevēlas kļūt, kā paši dažreiz saka, „par dārzeniņiem”. Šis salīdzinājums man nepatīk, un parasti saku, ka cilvēks saglabā savu unikālo cieņu līdz pat pēdējai savas dzīves sekunde. Saskaroties ar smagu vai neārstējamu slimību, cilvēka bailes no nāves visbiežāk saistāmas ar to, ka persona nesaskata savām ciešanām jēgu, trūkst ticības un cerības dvēseles nemirstībai un cilvēka Augšāmcelšanai. Tagadni grūtu padara cilvēka pieķeršanās un pašaušanās tikai uz redzamām lietām, bet svētais Jānis Zeltamute uzsveris, ka nepieciešams novērsties no redzamā, tad tagadne kļūs viegla, bet nākotne – liela. Arī kristietim tas nav tik viegli, īpaši, kad pašam nākas piedzīvot reālas ciešanas. Tas ir krusta ceļš, kurā ar Jēzu noteikti iet ir vieglāk.

Mirstošā ģimene bieži vien nezina, kā izturēties pret viņu.

Jā, ģimenes nereti cenšas izolēt bērnus no „traumējošiem” brīžiem, neļauj satikties un pieredzēt tuvinieka aiziešanu mūžībā. No vienas puses var saprast vecāku izmisumu, neziņu, kā runāt, ko teikt

Ar arhibīskapu Zbigņevu Stankeviču, saņemot akolīta svētības.

Māsa Gunta un kopienas pārstāves viņas 33. dzimšanas dienā.

tādā brīdī, bet galvenais ir runāt patiesi un arī bērnam saprotamā valodā. Pieņem viņa sēras, tāpat kā savējās. Ļaut izraudāties, skumt un izbēdāties, atcerēties aizgājēju, pieminēt svētkos, runāt par viņu un pat uzrakstīt vēstuli, ja sirds nospiež. Veselīgi izdzīvotas sēras katram var būt atšķirīgas un ilgt aptuveni 1–2 gadus. Kā teikusi Elizabetes II: „Sēras ir mūsu maksa par mīlestību.”

Kapelāna uzdevums ir cerēt un ticēt arī to personu vārdā, kas ir izmisušas, vairs nespēj saredzēt nākotni, zaudējušas cerību. Profesionālim jāklūst par sava veida gaismu, iededzot ticību kāda dzīvē un ļaujot piedzīvot Dievu.

Svarīgi arī rūpēties par vidi, kurā valda uzticēšanās, sirsnība, mīlestība.

Te atmiņā ataust stāsts par kādu kundzi (70 g.), kurai diagnoze bija plaušu vēzis. Biju nesen sākusi strādāt, jutos neveikli, un pirmās sarunas noritēja tikai par ikdienišķām lietām, ziediem, kaķiem un suņiem. Pie sevis nodomāju, ka laikam nekas nav sanācis, par Dievu sarunas vādīt nemāku, tik vien kā par Baznīcas tēmu kaut ko biju pajautājusī. Sieviete vienmēr teica, ka par smagām tēmām runāt nevēlas. Kad citu dienu devos paskatīties, kā viņai klājas, ieraudzīju slimnieci diezgan smagā stāvoklī, viņa pati tikai izteica: „Cerams, ka Dieviņš palīdzēs. Vai palūgsieties par mani?” Šī viņas frāze bija kā

aizmetnis turpmākajām sarunām par ticību un Dievu. Paciente nezināja nevienu lūgšanu, tādēļ uzdāvināju mazu papīra ikoniņu, uz kuras otrā pusē uzrakstīju lūgšanu „Kungs, Jēzu Kristu, apžēlojies par mani, grēcinieku.” Viņas krīze atvēra sirdi Dievam un deva cerību izturēt visu, kas viņu sagaida. Atminos, ka kundze saņēma slimnieku Sakramentu un bieži atkārtoja: „Paldies! Paldies Dievam!”

Man tā bija lieliska mācība, ka ne jau es vadu cilvēku attiecībām ar Dievu. Tas ir pats Dievs, kuram ir attiecības ar katru, un, ja Viņš mani vēlēšies izmantot kā instrumentu savās rokā, – labi! Ja ne, man par to nav jāuzņemas atbildība.

Daudz svarīgāk ir veltīt laiku lūgšanai, personīgai izziņai, savas dvēseles izmeklēšanai. Ļoti palīdz supervīzija, ko RAKUS kapelānu dienestam vada viena no mūsu māsām kalponēm. Strādājot paliatīvajā nodaļā, mācos pieņemt citu viedokli, nepieķerties pacientam, samierināties ar dažādiem likteņu stāstiem, pacientu negaidītu nāvi. Jāpieņem apziņa, ka katram cilvēkam ir savs laiks, kad viņš ir gatavs pārmaiņām, pieņemt situāciju, nedrīkst iekrist skumjās vai depresijā, iekrist sevis vainošanā.

Katrā ziņā esmu pateicīga Dievam un ikvienam cilvēkam, kurš ir un būs mans skolotājs šajā noslēpumainajā aicinājumā.

Materiālu sagatavoja Inese Elsiņa

ZEĶES, CIMDI, ŠALLES UKRAINAI

Biedrība „Caritas Madona” sadarbibā ar Madonas novada bibliotēku aicina ziedot vilnas zeķes, cimdsus, šalles, cepures un termoveļu, lai sasildītu kara nomocītos civiliedzīvotājus un salstošos karavīrus. Šoreiz prioritāte – pieaugušie, tāpat lielie izmēri. Ziedoju-

mu aicina nodot līdz Lāčplēša dienai, 11. novembrim, Madonas novada bibliotēkā vai Madonas novada pagasta bibliotēkās. Tālāk tas centralizēti tiks nogādāts Rīgā un ar biedrības „Tavi draugi” atbalstu – uz Ukrainu. Kopā mēs varam palīdzēt Ukrainai uzvarēt!

SKATĪTIES UZ NĀVI CAUR DZĪVĪBAS PRIZMU

Kristietības iesākumos mirušo vārdi tika izvietoti baznīcā, lai draudze varētu tos pieminēt savās lūgšanās. 6. gadsimtā benediktīniešu klosteros nedēļā, kas sekoja pēc Vasarsvētkiem, tika ieviesta tradīcija noturēt svinīgu aizlūgumu par mirušajiem biedriem. 7. gadsimtā svētais Izidors Spānijā atsaucās uz mirušo pieminēšanu sestdienā, kas iekrīt pirms otrās svētdienas pirms Lieldienu gavēņa. Savukārt 10. gadsimta liecībās no Vācijas lasāms, ka mirušie tika pieminēti īpašā ceremonijā 1. oktobrī.

Visu dvēseļu dienu jeb Mirušo piemiņas dienu 2. novembrī ieviesa Klinī abats Odilo 998. gadā, vēloties par kristīgiem padarīt tā laika tautā ieviesušos pagānu rituālus un tradīcijas. Viņš noteica, ka 2. novembrī dziedamas īpašas lūgšanas par visām dvēselēm, kas atrodas šķīstītavā. Benediktīnieši un kartūzieši pārņēma šo tradīciju, un drīz vien 2. novembris Baznīcā tika pasludināts par Visu dvēseļu dienu.

Neiedziļinoties Šķīstītava varētu šķīstīties vieta, taču mums par to jādomā, kā par soli tuvāk Dievam. Viss novembra mēnesis ir mirušo piemiņas mēnesis, kurā īpaši jālūdzas par mirušo dvēselēm. Tādā veidā tuvinām Dievam ne tikai Šķīstītavā atrodošās dvēseles, bet arī mūs pašus. Tiekam mudināti uz padziļinātu lūgšanu, kā arī atskārsmi, ka mūsu dzīvei tāpat reiz pienāks gals. Nereti šo vēsti atsakāmies pieņemt, jo negribam par to domāt, taču mudīnu ikvienu paskatīties uz nāvi caur dzīvības prizmu. Kā mēs izmantojam šo lai-

ku un lūgšanu? Vai tikai lūdzam, vai darām arī ko praktiski labu? Par mirušajiem varam vienīgi lūgties, bet varbūt tas ir atgādinājums arī par to, lai biežāk novērtējam dzīvos? Lai runājam par Dievu ar viņiem saprotamā valodā, lai esam labi līdzcilvēki, kuri neaprunā otru, bet sniedz palīdzīgu roku. Novembris tāpēc nav jāpavada skumjās, bet tieši pretēji – lielā cerībā. Cerībā par to, ka mūsu lūgšanās ir spēks un daudz vairāk – mums vēl ir pieejama šī dārgā dāvana – dzīvība.

Saskaņā ar Romas Katoļu baznīcas mācību Šķīstītava ir īpašs pārejas stāvoklis, kur pēc nāves nokļūst cilvēki ar sīkiem grēkiem, lai ciešanās un šķīstīšanas ugunīs izciestu sodu un pēc tam nokļūtu debesīs. Pirmo reizi mācību par Šķīstītavu Katoļu baznīca bija formulējusi Florences koncilā, bet vēlāk šī mācība tika papildināta Tridentas koncilā. Pareizticīgo baznīca neatzīst Šķīstītavas eksistenci, taču pieļauj, ka ar lūgšanām iespējams iežēlināt Dievu, un Viņš atcels elles mokas kādam grēciniekam. Šķīstītavas eksistenci noliedz musulmāņu protestantu baznīcas, savukārt islāmā ir šķīstītavai līdzīga vieta – Arafas.

Gribu novēlēt, lai katra mūsu dzīves diena ir kā sava veida šķīstītava, kurā der ne tikai lūgšanas, bet arī darbi! Mums patiesi ir privilēģija tuvoties Dievam no jauna atkal un atkal. Mūsu šķīstītavas „uguns” ir katras dienas izaicinājumi, kuri attīra mūsu ticību ik dienu no jauna!

**Diāna Lozko,
autores foto**

MADONAS DRAUDZES VĒRTĪGAIS JAUNUMS

Šoruden aizsāktā Sievu grupa ir domāta ikvienai sievietei, kas ir laulībā, kas sapņo par laulību vai jau ir uz šķiršanās robežas. Sievu grupā dalos ar dažādu ekspertu ieteikumiem. Viena no tiem ir *Laura Doyle*, kas apkopojusi laimīgas laulības noslēpumus, ko viņa ieguvu, apjautājot vairākas ar laulību apmierinātas sievas. Caur brīnišķīgiem piemēriem un amizantām situācijām izskaidro, kur sievietes var augt un attīstīties, kļūstot par sevis labāku versiju.

Tas sevi ietver izkopt tādus tikumus kā pazemība, lēnprātība, dāsnums, atturība un pacietība. Prasmes palīdz sievietēm kļūt laimīgākām, izprast cieņas nozīmi laulībā un glābt to pat šķietami bezcerīgā gadījumā. Sakāmvārds saka: „Viena pagale nedeg.” Sievietes nereti nenojauš, ka ir lietas, ko dara, lai it kā uzlabotu laulību, bet patiesībā to bojā. Tikšanās reizēs kopīgi mācāmie kļūst labākas, dalāmie ar nedēļā piedzīvoto, stiprinām un iedrošinām cita citu, meklējam atsaucē Bībelē.

Lauras Doyle misija ir pārtraukt laulību šķiršanu pasaulē. Arī es pievienojos šai misijai. Redzot un līdzpārdzīvojot ģimenēm,

Sadraudzībā un lūgšanā tiksīmies otrdienās 18:00
Madonas katoļu baznīcā

Latvian Women's Meeting
Sievu
tikšanās

kas šķiras, domājot par bērniem, kas nepelnīti cieš no vecāku domstarpībām, nevarēju stāvēt malā. Pati neesmu ideāla sieva 24/7, bet, izglītojot citas, esmu spiesta prasmes pielietot arī savā dzīvē un vecos, sliktos ieradumus aizstāt ar labākiem, cieņpilnākiem komunikācijas veidiem.

Vēlos uzrunāt sievietes, kas jūtas dziļi nelaimīgas laulībā, pamēģināt iepazīt sešas vienkāršas prasmes un vērot, kā tās pārveido skatījumu uz dzīvi, sevi, vīru un attiecībām.

Sievu grupai nav vecuma ierobežojumu, jebkura sieviete te var iegūt ko vērtīgu un to pielietot ikdienā.

Tikšanās notiek otrdienu vakaros pulksten 18 Madonas baznīcas augststāvā. Nekad nav par vēlu pievienoties.

Grupas dalībniece Guna atzīst: „Tie ir saturīgi pavadīti vakari, pilnveidojot sevi, lai kļūtu vēl lieliskāka sieviete, sieva, mamma. Un vecumam nav nozīmes, kad sākt sevi vairāk iepazīt, pilnveidot un piepildīt. Tas ir laiks sev, lai apstātos ikdienas skrējienā. Viss sākas ar sevi.”

Zane Preisa

GULBENES BAZNĪCU APSILDA GRANULU KATLS

Gulbenes draudzē ir pabeigts pēdējo gadu lielākais investīciju projekts – uzstādīts un iedarbināts apkures granulu katls. Mūsu prātus vēl nodarbina granulu iegāde, bet tās var iepirkt pakāpeniski. Lai arī granulu cenas kopš pavasara ir palielinājušās apmēram piecas reizes, šī brīža laik-

apstākļi pierāda to – lai kā cilvēki plāno un veido savus biznesus un finanses, viss ir Dieva rokās. Mūsu Tēvs sniedz palīdzīgu roku ar siltu rudeni, žēlojot savus bērnus, lai, mazāk kurinot, varam dzīvot siltumā. Pateicība un Slava Tev, Kungs!

Iveta Dzērve

DARBA NOSAUKUMS – „DIEVIŠKĀ GRAVITĀTE”

Īsa anotācija par darba tapšanu

Uzklausot Ineses aicinājumu, veidot dekanāta avīzes vāku par godu Kristus Karaļa svētkiem, biju pārdomās un atvērtībā Dieva radītājam zīmēm par šo svētīto nozīmi katoļiem, mūsu draudzei un plašāk – visās reliģijās kopumā, kad runājam par cikliem, kurus ik gadu izdzīvojam un arvien dziļāk izprotam līdzās Svētajiem Rakstiem, draudzei, cilvēkiem mūsu dzīvē un, protams, ar Dieva klātbūtni. Pārdomu laikā saņēmumu mudinājumu klausīties Endrū Loida Vēbera mūzikla „Jēzus Kristus Superzvaigzne” („Jesus Christ Superstar”) skaņas celiņus, kur saklausīju būtiskus vēstījumus cilvēcei: par ticības nozīmi, par Jēzus Kristus lomu un attiecībām ar savu draudzi, par Viņa pārdzīvojumiem

sarunās ar saviem apustuļiem, ar Tēvu un ar Ponciju Pilātu, tuvojoties nolemtajam notikumam, un dzīvoju līdzīgi šiem notikumiem sarunās ar Dievu...

Tad kādā vakara stundā ieraudzīju mākoņu konfigurāciju, kas atgādināja roku, kura dod savu svētību un mieru pāri pasaulei. Roku, kura atgādina par to, ka būtiska ir garīgā, nevis materiālā dzīve, ko Jēzus Kristus arī māca. Šī mākoņu vīzija atspoguļojās darba augšpusē. Vidū ir Jēzus Kristus, kurš ir vidutājs starp mums un Dievu un virza mūs augšup pie Tēva pāri pasaulīgajai dzīvei. Lūk, „Dievišķā gravitāte”!

Ar sirsnīgiem sveicieniem un pateicībā par šo iespēju, sūtot Dieva Miera sveicienus Madonas dekanāta draudzēm, –
Madara Māra Irbe

„CARITAS LATVIJA” AICINA BRĪVPRĀTĪGOS UZ GRAŠIEM

Nodibinājuma „Caritas Latvija” kārtējais pasākums notiks 5. novembrī Grašu bērnu ciematā Cesvaines pagastā.

Pasākuma dalībnieki vispirms dosies ekskursijā pa Grašu bērnu ciematu, tad sekos iepazīšanās un stāstījums par *Caritas* uzdevumiem, informējot potenciālos brīvprātīgos par iespējām iesaistīties žēlsirdības darbu veikšanā. Pēc pusdienām izskanēs labās prakses piemēri no draudžu *Caritas* grupām. Dienas noslēgumā plānota jaunās aktivitāšu mājas iesvētīšana un Svētā Mise.

Pasākuma ietvaros, Bāreņu svētdienu pieminot (šogad to atzīmē 6. novembrī),

Siguldas katoļu draudzes brīvprātīgie organizēs sadraudzības aktivitātes Grašu bērnu ciematiņa bērniem.

Kovīda pandēmija bija un joprojām ir liels izaicinājums visiem katoļiem, sākot ar reliģisko prakšu samazināšanos un beidzot ar dažādu aktivitāšu pārtraukšanu. Draudžu *Caritas* grupas nav izņēmums, un „Caritas Latvija” vēlas dzirdēt par šiem un citiem izaicinājumiem diecēzes draudzēs.

Pasākums ir bez maksas. Apmācības finansiāli atbalsta „Bonifatiuswerk”.

Redakcija

MADONAS JAUNIEŠI TIEKAS ALFA KURSĀ

Vai dzīvē ir kas vairāk? Kas ir Jēzus? Kāpēc viņš mira? Kā man būt pārliecinātam par savu ticību un kā lūgties? Uz šiem jautājumiem atbildes tika meklētas Jauniešu Alfas vakaros Madonā. Lai arī lielākā daļa nodarbību vēl priekšā, jo kursi noslēgsies vien pirms Ziemassvētkiem, pirmie iespaidi un zināšanas jau gūtas.

Jēkabs uzsver, ka uz Alfu doties ieteiktu katram jauniešim: „Es ar prieku dodos uz Alfu, jo var parunāt ar jauniešiem, piedalīties aktivitātēs, garīgi paēst un uzzināt vairāk par kristietību.” **Terēze** atzīst, ka Alfa ir superīga vieta, kur pavadīt ceturtdienu vakarus: „Blakus ir kolosāla, draudzīga kompānija, ir interesantas lekcijas un superīgi lektori, par visu vienmēr ir padomāts, un vienmēr jūties gaidīts!”

Arī **Robertai** kursos ļoti patīk: „Tā ir vieta, kur varu just mieru un kopā ar citiem jauniešiem parunāt un padomāt par to, kas ir vissvarīgākais mūsu dzīvē – Dievs.”

Savu attieksmi neslēpj arī **Kate**: „Tā ir iespēja iepazīt kristiešus un izprast Die-

vu. Uz tikšanos eju ar prieku, jo zinu, cik daudz jauniešu ir ieinteresēti uzzināt vairāk un nostiprināt attiecības ar Dievu.”

Iepazīt un izprast kristietību ļauj lekcijas, tāpēc silts paldies mūsu pirmajiem lektoriem – Dacei Sinātei, priesterim Mārim Ozoliņam, Artūram Dimitrijevam, Dāvim Ozoliņam un māsai Guntai Strodei!

Jāpiebilst, ka Alfas vakars vienmēr sākas ar sarunām un kopīgu maltīti, tāpēc no sirds esam pateicīgi visiem ziedotājiem par finansiālu atbalstu, kā arī Madonas novada uzņēmējiem – „Lazdonas Pienasaimniekam”, „Melnajam bullim”, picērijai „Neapole” un SIA „Letari”! Lai labā griba atmaksājas!

Būt kristietim mūsdienų pasaulē nav viegli, šķiet, visi to jūtam. Kā atzīst jaunieši, viņiem neapjukt ikdienas informācijas gūzmā un atšķirt labu no ļauna esot vēl grūtāk. Paturiet Alfiņas jauniešus savās lūgšanās, lai viņi sajūt Dieva mīlestību, stiprinās ticībā un saka Viņam – jā!

Ramona Zariņa

GERIJA ČEPMENA GRĀMATA „MĪLESTĪBA KĀ DZĪVESVEIDS. MIRKĻI KOPĀ AR DIEVU”

Pieejot pie garīgās literatūras plaukta bibliotēkā, nepagāja ilgs mirklis, līdz grāmatu biju jau izvēlējusies. Grāmata, ko paņēmu rokās, bija ar rozā vāku un nosaukumu – „Mīlestība kā dzīvesveids”. Tas lika noprast, ka nav jāšaubās – šī grāmata piemērota man un mani interesēs.

Autora Gerija Čepmena darbus jau esmu lasījusi, par šo izdevumu viņš ievadā raksta: „Šī lūgšanu un pārdomu grāmata ir veidota kā saruna ar tavu sirdi, lai tu vairāk izprastu Dieva mīlestības nozīmi savā dzīvē, mācoties vairāk mīlēt citus.”

Grāmatu vēl lasu, taču tas, ko esmu sapratusi – lasītais mudina domāt par dziļāku mīlestību. 19. lappusē mani uzrunāja citāts: „Es pieņemu cilvēkus tāds, kādi viņi ir, nevis tāds, kādus es gribētu redzēt.” Šajā nodaļā autors aicina būt par patiesiem mīlētājiem, kurus „viegli atrast”, tāpēc svarīgi atcerēties katru mazo darbiņu darīt ar lielu mīlestību, lai jebkur, kur atrastos, un starp jebkādiem cilvēkiem, mūsos varētu redzēt mīlošus cilvēkus. Izvēloties reakciju vai rīcību, varam domāt, vai manī var atpazīt Kristus sekotāju?

Domājot par to, kā dāvēt citiem tik nesavtīgu mīlestību, var rasties bažas, vai maz to spējām, bet grāmatas autors iedrošina: „Atslēga kļūšanai par mīlošu cilvēku mājā nevis pie mums, bet pie Dieva.”

Grāmatas daļās ir ietvertas septiņas mīloša cilvēka īpašības, viena no tām – laipnība. Cilvēkam pieaugot, dažkārt laip-

nību aizēno godkāre un prestižs, šķiet, ka punktualitāte, sasniegumi, varbūt vēl kāda īpašība cilvēku palīdz mīlēt vairāk, bet tad Dievs caur Bībeli runā: „Manas domas nav jūsu domas..”(Jk 5,8), atklājot beznosacījuma mīlestību pret ikvienu.

Brīžos, kad rodas grūtības, darot ko vērtīgu, pārdomās par pacietību uzmundrina vārdi: „Skaistums paliek; sāpes pāriet.”

Nākamā svarīgā īpašība ir piedošana. Mani uzrunāja Rakstu vieta: „Žēlastība nebēdā par tiesu!” (Jk 2,13) un turpinātā doma, ka piedošana jāpieņem izvēle, kur vēlmei mīlēt ir jāuzvar vēlēšanos prasīt taisnību. Citās pārdomās par piedošanu ir teikts: „Patiesa piedošana nevienam neatstāj nemainītu.”

Šobrīd lasu par pieklājību kā arī svarīgu īpašību. Tam seko domas par pazemību, dāsnumu, godīgumu.

Kad Latvijā ir vēsīe mēneši un laikapstākļi sauc mājās, rodas brīvāki brīži palasīt. Šī pārdomu grāmata lieliski derēs, lai iesāktu vai noslēgtu savu dienu kopā ar Dievu. Arī tiem, kam lasīšana nav primārais vaļasprieks, iesaku tieši šo grāmatu, jo nodaļas ir diezgan īsas un lasītājam nebūs vienmuļas. Dažādas pieredzes, iedvesmojošas rīcības, atziņas, Rakstu vietas atrāsīs dialogu ar paša sirdi un atgādinās par svarīgām īpašībām, kas jāturpina izkopt.

Lai mīlestība kļūst par mūsu dzīvesveidu!

Linda Kaščuka

SVĒTDIENAS SKOLAS BĒRNI PAR KRISTU KARALI

2. oktobrī sākās Madonas katoļu draudzes Svētdienas skolas nodarbības. Tās apmeklēja septiņi bērni. Divas māsiņas – Marta un Anna Marija, pieci puīši – Jānis, Pēteris, Jēkabs, Gabriels un Valters. Visi bērni ir no mūsu draudzes ģimenēm, un svētdienās pēc nodarbības dodas kopā ar saviem mīļajiem svinēt Svēto Misi. Tas ļoti priecē!

Bērni ir droši, labprāt atbild uz jautājumiem. Bērni saprot, ka Jēzus ir mūsu Draugs, kurš nenodos, un ir devis visu, lai mēs dzīvotu laimīgi. Visi kopā lūdzamies un mācāmies jaunas lūgšanas.

Baznīcā tuvojas Kristus Karaļa svētki, tāpēc katehēte Aija bērniem stāstīja par šiem svētkiem. Pēc stāstījuma bija jāveic pirmais uzdevums no draudzes avīzes redakcijas

un jāatbild uz jautājumiem: „Vai tu gribi dzīvot Kristus Karaļa valstī?” „Kādas pēc tavām domām ir Kristus Karaļa īpašības?”

Bērnu atbildes. **Marta:** „Jā, es gribu šai valstībā, jo tur ir skaisti. Jēzus ir laipns, labs, laimīgs.” **Terēze:** „Jā, es gribu dzīvot

Kristus Karaļa valstī, jo tur esmu Jēzum blakus un tur visi ir jauki. Jēzus ir labsirdīgs, mīlošs, perfekts.” **Jānis:** „Jā, es gribu gan, bet baiļojos, jo esmu kautrīgs. Jēzus ir

mīlošs, draudzīgs.” **Jēkabs:** „Jā, vēlos, jo tur viss ir skaisti redzams. Jēzus ir varens valdnieks.” **Pēteris:** „Varbūt, jo tur varētu staigāt pa mākoņiem. Jēzus ir laipns, foršs.” **Anna Marija:** „Es gribu dzīvot Kristus Karaļa valstī, jo tur ir Dievs. Kristus Karalis ir skaists, brīnišķīgs, papildīts.”

Mārite Indriksone

BURTU SALĀTI

Uzdevums ikvienam

Rudens ir klāt, par ko liecina pārmaiņas dabā. Īpaši stiprais vējš, kas aiznes sev līdzi visu, kas paceļams. Sapurina kokus un rauj nost to krāšņos tērpus.

Vējš aizpūta arī patskaņus. Mēģini labot „vēja postījumus”! Rezultātu salīdzini ar Mateja evaņģēlija 13. nodaļas, 47., 48. pantu!

Palmira Gailite

V		I	x	D		b	s	x	v		I	s	t	b	x	I	d	z	
	n		s	x	t		k	l	m	,	x		z	m	s	t	m	x	j
r		,	x	k		s	x	s		v		l	k	x	v	s	d	s	x
z	v		s	.	x	n	,	x	k	d	x	t	s	x	b		j		x
p		l	n	s	,	x	t		d	x	v	ņ	x	t		x	z	v	l
k	x	m		l		,	x	n	s	d	s	x	n	x	l	a	b		
s	x	s		l		s		j	x	t	r		k	s	,	x	b	t	x
s	p	v		š		s	x		z	m	e	t	x	l			k	.	

LŪGŠANU BROKASTIS PABARO SIRDIS

Pēc divu gadu pārtraukuma Madonā atkal notika Lūgšanu brokastis, kas ir daļa no starptautiskas iniciatīvas. Lūgšanu brokastis aizsākās Amerikas Savienotajās Valstīs 1952. gadā, kad vadītāji saprata – labklājība vien nespēj risināt daudzos izaicinājumus sabiedrībā. Vienotībā un saskaņā, lūdzot Dieva svētību tautai un valstij, un veidojot dziļāku savstarpēju uzticēšanos brokastu laikā, šī ceļa gājēji guva stiprinājumu un gudrību. Tagad līdzīgi pasākumi notiek vairāk nekā 40 valstīs, to skaitā Igaunijā un Lietuvā. Katru gadu arvien jaunas valstis uzsāk šo tradīciju, uzaicinot valsts līderus kopīgai sadraudzībai, iedrošinājumam un Dieva meklējumiem lūgšanā.

28. oktobrī Madonas kultūras namā pulcējās ļaudis no plašā Madonas novada, pārstāvēti arī Cesvaini, Lubānu, Ērgļus, Stirnieni un citas apkārtnes vietas. Krīzes pārvarēšana sākas ar pateicību, tāpēc vispirms izskanēja lūgšana un aizlūgums par mūsu novadu. Sanākušos uzrunāja Madonas novada domes priekšsēdētājs Agris Lungevičs, LELB bīskaps emeritus, disidents, radiostacijas „Brīvā Eiropa”

ilggadējs vadītājs Pāvils Brūvers, emocionāli par savu pieredzi, sniedzot palīdzību Ukrainai, dalījās lubānietis Māris Valainis. Madonas katoļu draudzi pārstāvēja prāvests Māris Ozoliņš, par adorācijas kapeļu un lūgšanas turpināšanu klātesošajiem

atgādināja Aivars Zariņš. Muzikālu sveicienu nesa aktrise un dziedātāja Sigita Pļaviņa Jevgļevska un ģitārists Kristens Kupčs. Atmosfēru pie galdiem papildināja Raimonda Lapkaša klavierspēle, par viesu apkalpošanu (brokastis taču!) rūpējās mūsu draudzes jauniešu Sanitas Solovjevas vadībā. Uzrunas teica vēl vairāki klātesošie, jo kopējā gaisotne atvēra sirdis, un aizkustinājuma asaras iezāgās nemanot. Piepildīti garā

un priekā, tīrākām domām un šķīstītām sirdīm atvadoties dalībnieki izteica pateicību organizatoru komandai, ko pārstāv Juta Strazdiņa un Nelda Janoviča.

Lai iegūtais ir kā sūknis, kas raizes aizstāj ar cerību un ļauj atdzīvināt ticību ikvienam savā vidē!

**Inese Elsiņa,
Agra Veckalniņa foto**

LŪGŠANA KUNGAM JĒZUM KRISTUM

Kungs! Tu biji lēnprātīgs, bet mēs esam neganti, viegli aizkaitināmi; mēs arvien saceļamies pret cilvēkiem, pret sev tuvajiem un dārgajiem, pret pašiem mīļākajiem!

Piedod mums, Kungs, ka neesam iemācījušies sadzīvot cits ar citu mierā, mierīgi, ar cieņu.

Piedod mums mūsu neganto dabu un smago raksturu, nelabvēlību, skaudību, greizsirdību, lepnību, patmīlību; piedod, ka dažkārt gadiem ilgi glabājam aizvainojumu. Piedod mums nesavaldību, neapmierinātību, to, ka pārmetam; piedod, ka pastāvīgi cits citu aizvainojam un apspiežam.

Piedod mums, ka gūstam prieku un apmierinājumu, pazemojot un tiesājot, sarūgtinot, saņaidojot, atrodot citos trūkumus.

Kungs, piedod mums, ka mūsu acis vispirms saredz slikto, bet mēle ir ātra uz pārmetumiem un aizskarošiem vārdiem.

Piedod par meliem, par to, ka izpostām draudzību, mīlestību, ģimeni, cilvēciskas attiecības, par pastāvīgu savas gribas uztiēpšanu, par to, ka esam darijuši pāri un pazemojuši tos, kas nespēj mums atbildēt, piedod, ka esam apspieduši vājākos. Āmen.

(Aleksandrs Meņš)

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Gaitis Dubults (t. 29496415)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs

(t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis (t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs (t. 29559299)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri; Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš, Diāna Lozko, Palmira Gailīte, Ginta Ābeltiņa. Uz vāka – Madaras Māras Irbes zīmējums.

Lappušu nosaukumos – citāti no 29. psalma. Makets: Aina Pīdika. Iespiests: SIA „Erante”. Vēlāmais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.